

Nadal (Missa de Mitjanit)

Text de l'Evangelí (Lc 2,1-14): I s'esdevingué en aquells dies que sortí un edicte de Cèsar August perquè es fes un cens de tot l'imperi. Aquest primer cens es feu tenint Quirini el comandament de la Síria. I anaven tots a censar-se, cadascú a la seva ciutat. I pujà també Josep des de la Galilea, de la ciutat de Natzaret, a la Judea, a la ciutat de David, anomenada Betlem, ja que era de la casa i família de David, per tal de censar-se amb Maria, la seva esposa, que estava encinta. I s'esdevingué que, mentre eren allí, se li complí el temps del part, i infantà el seu fill primogènit, l'embolcallà i l'ajagué en una menjadora, perquè no hi havia per a ells lloc a la posada.

I hi havia uns pastors en aquell indret que pernoctaven al ras, vetllant a la nit per torns els seus ramats. I un àngel del Senyor se'ls presentà, i la glòria del Senyor els envoltà de llum i s'ompliren d'un gran temor. I l'àngel els digué: «No tingueu por, perquè vinc a anunciar-vos una gran alegria, que ho serà per a tot el poble: que avui us ha nascut a la ciutat de David el Salvador, que és el Crist, el Senyor. I això us servirà de senyal: trobareu un nadó embolcallat i ajagut en una menjadora». I de sobte s'ajuntà a l'àngel una multitud de la milícia celestial que lloaven Déu, dient: «Glòria a Déu en les altures i a la terra pau als homes en els quals ell es complau».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Avui us ha nascut a la ciutat de David el Salvador, que és el Crist, el Senyor»

Mn. Ramon Octavi SÁNCHEZ i Valero

Avui ens ha nascut el Salvador! Aquesta és la bona notícia d'aquesta nit de Nadal. Com cada Nadal, Jesús torna a néixer en el món, a cada llar, en el nostre cor.

Però, a diferència del que celebra la nostra societat consumista, Jesús no neix en un ambient de malbaratament, de compres, de comoditats, de capritxos i de grans dinars. Jesús neix amb la humilitat d'un portal i d'una menjadora.

I ho fa d'aquesta manera perquè és refusat pels homes: ningú havia volgut donar-los hostatge, ni a les cases ni als hostals. Maria i Josep, i el mateix Jesús acabat de néixer, van sentir el que significa el rebuig, la manca de generositat i de solidaritat.

Després les coses canviaran amb l'anunci de l'Àngel: «No tingueu por, perquè vinc a anunciar-vos una gran alegria, que ho serà per a tot el poble» (Lc 2,10). Tothom correrà cap al portal a adorar el Fill de Déu. Una mica com la nostra societat que margina i refusa a moltes persones, perquè són pobres, estrangers o senzillament diferents de nosaltres, i després celebra el Nadal parlant de pau, solidaritat i amor.

Els cristians avui estem de joia, estem contents, i amb raó. Com diu sant Lleó el Gran: «No s'escau que hi hagi lloc per a la tristesa en el moment en què ha nascut la vida». Però no podem oblidar que aquest naixement ens demana un compromís: viure el Nadal el més semblant a com el va viure la Sagrada Família. És a dir, sense ostentacions, sense despeses innecessàries, sense llençar la casa per la finestra. Celebrar i fer festa és compatible amb austeritat i fins i tot amb pobresa.

D'altra banda, si nosaltres aquests dies no tenim veritables sentiments de solidaritat envers els que són refusats, forasters, sense sostre, és que en el fons som com els habitants de Betlem: no acollim a dins nostre l'Infant Jesús.

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

•

«Donem gràcies a Déu Pare per mitjà del seu Fill, en l'Esperit Sant, ja que es va apiadar de

nosaltres a causa de la immensa misericòrdia amb què ens ha estimat. Estant nosaltres morts pels pecats, ens ha fet viure amb Crist, perquè gràcies a Ell fóssim una nova criatura» (Sant Lleó el Gran)

•

«En aquest dia, ha nascut de la Verge Maria Jesús, el Salvador. Adorem la Bondat de Déu feta carn, i deixem que les llàgrimes del penediment omplin els nostres ulls i rentin el nostre cor. Tots ho necessitem» (Francesc)

•

«Jesús va néixer en la humilitat d'una establia, en una família pobra. Els primers testimonis del seu adveniment són uns senzills pastors. En aquesta pobresa es manifesta la glòria del cel. L'Església no para de cantar la glòria d'aquesta nit: La Verge avui posa al món l'Etern i el món dóna una cova a l'Inaccessible. Els àngels i els pastors el lloen i els mags arriben amb l'estel que els guia. Heu nascut per nosaltres, Infant i Déu etern!» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 525)

Altres comentaris

MISSA DE L'ALBA (Evangeli: Lc 2,15-20) «Trobaren Maria i Josep, amb el nen posat a la menjadora»

Mn. Bernat GIMENO i Capín
(Barcelona, Espanya)

Avui resplendeix una llum per a nosaltres: ens ha nascut el Senyor! Igual que el sol surt cada matí per a il·luminar i donar vida al nostre món, aquesta missa de l'alba, celebrada encara en certa foscor, evoca la figura del petit Infant nascut a Betlem com el sol naixent, que ve per a il·luminar tota la família humana.

Després de Maria i Josep, foren aquests pastors de l'Evangeli els primers que van ser il·luminats per la presència de Jesús Infant. Els pastors, que eren tinguts com els últims en la societat. Hem de ser pastors per acollir l'Infant, i ser conscients del nostre no res.

Que Jesús sigui llum no ens pot deixar indiferents. Mirem els pastors: era tan gran la joia que sentien pel que havien vist que no en deixaven de parlar: «Tothom qui ho sentia quedava meravellat del que deien els pastors» (Lc 2,19).

«El teu Salvador ja és aquí», ens diu també el profeta, i això ens omple d'alegria i

de pau. Estimats germans, això ens falta a molts cristians d'avui dia: parlar d'Ell amb alegria, pau i convenciment; cadascú des de la seva vocació, és a dir, des del disseny etern que Déu té “per a mi”. I això serà possible si prèviament estem convençuts de la nostra identitat: els laics, religiosos i sacerdots. Tots formem “el poble sant” del que ens parla el profeta Isaïes.

Va ser disseny de Déu que anessin els pastors a adorar l'Infant Jesús. Tots som pastors. Tots hem de ser pobres i humils, els últims... Contemplant el pessebre de la nostra llar, amb els seus pastors de plàstic o ceràmica, veiem una imatge de l'Església, que el profeta en la primera lectura descriu com a “ciutat-no-abandonada” i com “la-que-té-un-enamorat” (cf. Is 62,12). Aquest Nadal fem propòsit d'estimar més la nostra Església... que, no és nostra, sinó d'Ell, i nosaltres la rebem i entrem a participar-hi com a indignes servents, i la rebem com un do, com un regal immerescut. Per això, el nostre esclat de joia aquest Nadal ha de ser una profunda i sincera acció de gràcies.